jako vysokoškolští profesoři, a že proto neposkytují úplně záruky způsobilosti zejména, že se jim nepodařilo získati si náležitou důvěru obžalovaného, přehlížejíc, že porotcům byl přečten i posudek prof. Dra S-a a doc. Dra H-a — tedy vysokoškolských učitelů, jimž ani zmateční stížnost neupírá potřebných zkušeností a způsobilosti, — a že oba posudky vyzněly souhlasně v ten smysl, že obžalovaný je duševně úplně zdráv, že netrpí ani duševní poruchou — střídavým pominutím smyslů (§ 2 b) tr. zák.), ani občasnou poruchou vědomí následkem jiného pomatení smyslů (§ 2 c) tr. zák.) a, že je za své jednání úplně zodpovědným. Snaží-li se zmateční stížnost dovoditi jednak poukazem na obsah dopisu obžalovaného, zaslaného obhájci po skončení hlavního přelíčení, v němž činí obžalovaný jiná nová doznání, jednak na domnělý výrok Dra V-a, že tyto nové okolnosti jsou s to změniti předpoklady podaného posudku, jednak na odstavec posudku prof. Dra S-a a doc. Dra H-a, který byl podle názoru stěžovatele novým doznáním obžalovaného dotčen, že mělo býti vyhověno návrhu stěžovatelovu na přezkoumání podaných posudků, přehlíží, že zákonitost mezitímního usnesení soudního dlužno posuzovati bezvýhradně podle onoho skutkového stavu, jaký měl před sebou soudní dvůr porotní, když vydával ono usnesení při hlavním přelíčení. Novoty, na něž se zmateční stížnost odvolává, bylo by lze uplatňovati pouze obnovou řízení. Uvádí-li posléze zmateční stížnost, že, kdyby byli oba soudní znalci Dr. V. a Dr. S. užili jiné methody (jaké?) lépe přizpůsobené okolnostem a kdyby obžalovaný svůj duševní stav před lidmi skrývající, se jim byl svěřil, a kdyby porotní soud pak měl jiný materiál po ruce, a kdyby jej znalci jinak vypracovali na základě jiných předpokladů, že by byli dospěli k jinému výsledku — neuplatňuje těmito povšechnými, dosti neurčitými a podmíněnými větami konkrétních výtek proti obsahu znaleckých posudků, najmě takových, jimiž jedině byl by s to podle předpisu § 126 tr. ř. odůvodniti návrh na doplnění posudků, po případě opatření nového posudku znaleckého. Z uvedeného je zřejmo, že také v tomto odstavci provádí zmateční stížnost uplatňovaný zmatek podle čís. 5 § 344 tr. ř. pochybeně. Bylo ji proto zavrhnouti jako neodůvodněnou v celém obsahu.

Čís. 2928.

Telegrafy (zákon ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924).

Podání žádosti o povolení nenahražuje povolení potřebného podle § 24 (1) zákona.

Omyl, záležející v neznalosti toho, že podle zákona je potřebí zvláštního povolení k přechovávání radiotelefonního zařízení, jest omylem právním podle § 233 tr. zák.

(Rozh. ze dne 14. října 1927, Zm I 139/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 19. ledna 1927, pokud jím byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sproštěn z obžaloby pro přečin podle § 24 odst. prvý zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924, zrušil rozsudek nalézacího soudu v napadeném výroku (odst. II.) a důsledkem toho i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících a věc vrátil soudu prvé stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a o ní rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost napadá rozsudek soudu prvé stolice potud, pokud obžalovaný byl jím sproštěn z obžaloby pro přečin podle § 24, odst. prvý zák. ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924, spáchaný prý tím, že v červenci 1926 v K. bez povolení přechovával radiotelefonní zařízení. Stížnosti, jež se dovolává číselně důvodu zmatečnosti podle § 281, čís. 9 a) a b) tr. ř., nelze upříti oprávnění. Rozsudek uvádí na odůvodněnou sprošťujícího výroku doslovně toto: »Obžalovaný neměl sice povolení (ku přechovávání radiotelefonního zařízení), avšak o toto povolení (poštovním úřadem) žádal více než 14 dní před tím, než mu byla stanice zřízena, a nelze tedy nevyřízení žádosti poštovním úřadem přičítati obžalovanému. Ostatně podání přihlášky — třebas by tato nenahrazovala koncese — zakládalo by u obžalovaného skutkový omyl, jak z jeho hájení je patrno, zrovna tak, jakoby podle § 2 e) tr. zák. trestnost byla vyloučena i tím. že obžalovaný důvěřoval ujištění svědka Františka N-ého, že předváděcí koncese (firmy, jež radiotelefonní aparát obžalovanému prodala) kryje aparát až do opatření koncese definitivní. Rozsudek jest zřejmě na omylu, pokud je právního názoru, že se obžalovaný nedopustil přečinu již proto, že zažádal o povolení k přechovávání radiotelefonního zařízení více než 14 dní před tím, než mu byla radiotelefonní stanice zřízena. Podle jasného doslovu a smyslu § 24, odst. prvý zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924, dopustí se přečinu, uvedeného v tomto ustanovení zákona, ten, kdo bez povolení vyrábí, prodává, přechovává nebo z ciziny dováží radiotelegrafní nebo radiotelefonní zařízení. Podání žádosti o povolení k těmto činnostem nenahrazuje potřebného povolení. Z §§ 6 až 8 zákona vysvítá, že povolení, uvedené v § 1 lze uděliti jen za určitých, zákonem stanovených předpokladů, a § 9 téhož zákona ustanovuje, že povolení smí býti odepřeno, dokonce bez udání důvodů, i tenkrát, když byly prokázány všecky náležitosti nutné podle zákona k nabytí povolení. Zmateční stížnost poukazuje v tomto směru právem k tomu, že obžalovaný nemohl vzhledem k ustanovení § 7 zákona vůbec nabýti povolení k přechovávání radiotelefonního zařízení proto, že byl právoplatně odsouzen pro zločin podvodu. Měl-li dále obžalovaný za to, že smí radiotelefonní zařízení přechovávati, protože zažádal již před tím, než mu byla radiotelefonní stanice zřízena, o potřebné povolení, a důvěřoval-li zároveň ujištění svědka Františka N-ého,

že předváděcí koncese firmy, jež obžalovanému zřídila radiotelefonní stanici, kryje tuto stanici do té doby, až si obžalovaný opatří zvláštní povolení k přechovávání radiotelefonního zařízení. (Názor svědkem N-ovým v tomto směru vyslovený nemá v zákoně ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924, opory, nýbrž odporuje zřejmě ustanovení § 18 zák., podle něhož mohou býti zařízení radiotelegrafní a radiotelefonní prodávána pouze osobám, které prokáží, že jim byla udělena koncese ke zřizování nebo k provozu radiotelegrafních a radiotelefonních stanic nebo povolení k přechovávání radiotelegrafních a radiotelefonních zařízení), jednal sice v omylu, nikoli však v omylu skutkovém ve smyslu § 2 e) tr. zák., o nějž tu šlo podle mylného názoru nalézacího soudu, nýbrž zřejmě v omylu trestně-právním podle § 233 tr. zák., jímž se nikdo nemůže omlouvati; neboť šlo tu jen o omyl, záležející v neznalosti toho, že podle zákona je potřebí zvláštního povolení k přechovávání radiotelefonního zařízení. Bylo tudíž vyhověti zmateční stížnosti, rozsudek v uvedeném sprošťujícím výroku jako zmatečný zrušiti a v důsledku toho zrušiti jej také ve výroku o trestu a výrocích s tím souvisejících. Ve věci samé nemůže zrušovací soud ihned rozhodnouti, poněvadž nejsou v rozsudku a jeho důvodech zjištěny všechny skutečnosti, jež jest při správném použití hmotného práva položiti za základ rozhodnutí. Rozsudek zjišťuje sice, že obžalovaný neměl povolení k přechovávání radiotelefonního zařízení, nezjišťuje však, zda obžalovaný vědomě přechovával radiotelefonní zařízení, zda měl je u sebe a věděl o tom. Proto bylo věc vrátiti soudu prvé stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl (§ 288 čís. 3 tr. ř.).

Čís. 2929.

Skutková podstata přečinu podle § 335 tr. zák. vyžaduje příčinnou souvislost nehody s jednáním (opomenutím) pachatele, nikoliv i s tou kterou složkou tohoto jednání (opomenutí).

Požadavek, by pachatel předvídal nebezpečí, dlužno vztahovati na dobu, kdy bylo na něm, by se podle předpisu platného pro jeho jednání zachoval určitým způsobem, nikoliv na dobu pozdější, kdy se nezachováním předpisu již vytvořila nebezpečná situace, jejíž vzniku právě má býti předpisem zabráněno, a kdy jde již jen o to, by se nebezpečná situace nevystupňovala ve škodný výsledek.

(Rozh. ze dne 14. října 1927, Zm I 185/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 5. ledna 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce právní mají význam jen námitky, že se pro trestnost souzeného skutku podle § 335 tr. zák. nedostává příčinné souvislosti